

Arrest

nr. 227 193 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2016 dienden verzoekers elk een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 28 oktober 2016 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 188 193 van 9 juni 2017 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 28 juni 2017 dienden verzoekers elk een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal nam op 20 september 2017 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van het herhaalde verzoek om internationale bescherming.

1.6. Op 26 september 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven ter kennis werden gebracht, vormen de bestreden beslissingen.

1.7. Op 20 februari 2018 dienden beide verzoekers elk een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal nam op 18 oktober 2018 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing waarbij hun derde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 221 377 van 17 mei 2019 verwierp de Raad het beroep tegen beslissingen van de commissaris-generaal van 18 oktober 2018.

1.10. Op 31 juli 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekend schrijven van 1 augustus 2019 ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op 31 juli 2019 ten aanzien van beide verzoekers nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 1 augustus 2019 ter kennis werden gebracht, maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Er blijkt dan ook niet dat verzoekers nog enig belang hebben bij de vernietiging van de eerdere beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting bevestigt verzoekers' raadvrouw dat geen beroep werd ingesteld tegen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 31 juli 2019 en stelt zij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Er kan bijgevolg slechts worden geconcludeerd dat verzoekers niet aantonen dat zij nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de in voorliggende zaak bestreden beslissingen en deze vaststelling volstaat om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient dan ook geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK